

РЕШЕНИЕ

№ 1795

гр. София, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Василена Дранчовска Въззивно гражданско дело № 20221100505610 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по подадена в законоустановения срок въззивна жалба на ответника „С.К.“ ООД срещу решение № 20020836/14.03.2022 г., постановено по гр.д. № 23330/2020 г. по описа на СРС, 159 състав, с което е уважен предявеният от Р. И. Г. осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за сумата от 220,40 лв., представляваща получена без основание сума по приходен касов ордер (ПКО) № 20065/28.05.2014 г., ПКО № 20096/30.05.2014 г., ПКО № 23369/06.06.2014 г., ПКО № 23393/14.06.2014 г. и ПКО № 22836/29.06.2014 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба – 18.07.2019 г., до окончателното плащане на дължимото.

Във въззивната жалба се съдържат доводи за неправилност на решението поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост, като въззивникът счита, че първоинстанционният съд неправилно е кредитирал събраните свидетелски показания, които били недопустими на основание чл. 164, ал. 1, т. 4 ГПК. Намира, че плащането на оспорените суми може да бъде доказано само с писмени доказателства, като постъпването им в счетоводството на ответното дружество не било установено по делото. Счита, че първоинстанционният съд не е обсъдил всички възражения на страните,

включително изложените доводи, че процесните ордери са неавтентични и са съставени за целите на настоящото производство, след като свидетелят Д. вече не е бил служител на ответното дружество. Ето защо моли първоинстанционното решение да бъде отменено и предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло.

Въззиваемата Р. И. Г. счита, че решението на СРС е правилно и следва да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на страните, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Изключение от това правило е нарушението на императивна материалноправна норма, което може да бъде констатирано като порок от въззивната инстанция и без да е било изрично заявено като основание за обжалване, тъй като се касае за приложение на установена в публичен интерес норма, а не за диспозитивно правило. Всички останали оплаквания, свързани с неправилност на обжалваното решение, следва да бъдат изрично указани чрез посочване в какво точно се изразяват, за да може въззивният съд да извърши проверка за правилността на първоинстанционното решение до посоченото. В този смисъл са задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 1/2013 г., постановено по тълк. дело № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 1.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на първоинстанционния съд, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях. Във връзка с доводите във въззивната жалба следва да се добави и следното:

Предявената искова претенция се основава на твърдения, че ищцата не е сключила договор за кредит с ответника с номер 3258, поради което извършените от нея плащания по посочените 5 броя приходни касови ордери са без основание и ответното дружество дължи връщането им. При така конкретизираните фактически твърдения в тежест на ищцата по иска с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД е да докаже факта на плащане на търсената сума в полза на ответника, а в тежест на последния – наличие на правно основание за получаване, респ. за задържане на сумата.

По делото се доказва, че Р. И. Г. е направила 4 плащания по 44 лв. и едно за 44,40 лв. в периода 28.05.2014 г. – 29.06.2014 г., за което са издадени 5 броя приходни разходни ордери, в които за получател на сумата е посочен Т.Н. Д. на длъжност „кредитен консултант“ в „К.Й.С.“ ООД (предишно наименование на „С.К.“ ООД). Приходните касови ордери са приети като писмени доказателства по делото, като във връзка с възраженията във въззивната жалба следва да се отбележи, че същите не са неавтентични – разпитан като свидетел, Т. Д. потвърждава, че положеният за „приел“ подпис в документите е негов, а по отношение на оспорването на подписа на Р. И. Г. възражението на ответника в първоинстанционното производство е недопустимо. Същото представлява упражняване на

чужди права по смисъла на чл. 26, ал. 2 ГПК, доколкото при неавтентичност на положения за ищцата подпис излиза, че същата е била представлявана от лице без представителна власт при изготвяне на приходните касови ордери, а съобразно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 5/12.12.2016 г. по тълк. дело № 5/2014 г. на ВКС, ОСГТК, т. 2, само мнимо представяваният разполага с правото както да потвърди договора, сключен от негово име без представителна власт, така и да се позове на тази недействителност и да оспори представителната власт на лицето, което го е представлявало. Другата страна по договора, която не разполага с право да го потвърди, няма и право, респ. – правен интерес, да се позове на недействителността, като навежда възражение за липса на представителна власт за насрещната страна – подобно възражение представлява упражняване на чуждо субективно право, което извън изрично предвидените в закона случаи е недопустимо. Ето защо, по аргумент за по-силното основание, посоченото възражение, наведено в отговора на исковата молба, не следва да се разглежда по същество, като същевременно същото е и безпредметно, доколкото представяйки приходните касови ордери по делото и позовавайки се на тях в полза на правото, чиято защита търси в процеса, ищцата несъмнено потвърждава положения за нея подпис в документите и истинността им се явява доказана.

По делото е представен неоспорен от ответника договор за поръчка и сътрудничество от 25.04.2014 г., от който е видно, че към датата на издаване на процесните ПКО Т.Н. Д. е имал действащ договор с ответното дружество, по силата на който е посредничил при осъществяване на търговската дейност на „С.К.“ ООД посредством набавяне на клиенти и събиране на вземанията от тях от името и за сметка на възложителя. Същият е разпитан като свидетел по делото и потвърждава, че в периода от края на месец април 2014 г. до средата на 2017 г. е работил в „С.К.“ ООД като кредитен консултант и е получил платените от Р. Г. суми по издадените разписки, които е отчел в офиса на кредитора в гр. Пловдив. Свидетелят допълва, че е събирал сумите по седмична справка за дължими суми, която периодично е изготвял мениджърът и в която е пишело от кои длъжници какви суми трябва да се събират. Противно на доводите във въззивната жалба, събраните гласни доказателства не са недопустими, тъй като с тях не се доказва погасяване на установени с писмен акт парични задължения – плащането на сумите по приходните касови ордери не произтича от писмен документ (такъв не се твърди, нито е представен по делото), като не е налице и някоя от останалите хипотези на чл. 164 ГПК, регламентираща забрана за установяване със свидетелски показания.

Следователно, при съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал и при липса на каквото и да било насрещно доказване, проведено от ответника (на когото е предоставена възможност да релевира доказателствени искания във въззивното производство, но такива не са направени от страната), следва да се приеме, че плащането на сумата в общ размер от 220,40 лв. от Р. И. Г. в полза на „С.К.“ ООД (посредством кредитния консултант Т.Н. Д.) е доказано по делото. Във връзка с възраженията във въззивната жалба следва да се отбележи, че въпреки наведеното от ответника оспорване с твърдения, че

ордерите са антидатиран и са съставени за целите на процеса, подобно обстоятелство не се доказва по делото, като съставителят на документа, разпитан като свидетел, потвърждава, че ги е издал в периода на съществуването между него и ответното дружество посредническо правоотношение и е предал паричните средства на кредитора, а доказателства обратен смисъл не са релевирани по делото. При установеното получаване на паричната сума от ответника в негова тежест е да установи наличие на годно правно основание за това, но такова не се установява в процеса. Макар и свидетелят да сочи, че Р. Г. е била клиент на дружеството, не става ясно по какъв заемен договор е платила процесната сума, респ. какви са били условията по него и дали в полза на ответника действително е съществувало парично вземане, което е било удовлетворено с направените 5 броя плащания.

Ето защо, с оглед разпределението на доказателствената тежест между страните, при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и с оглед процесуалното бездействие на ответника, предявеният иск за връщане на платената сума без основание се явява доказан и следва да бъде уважен изцяло. Като е достигнал до идентични правни изводи, СРС е постановил правилно съдебно решение, което следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора въззиваемата има право на направените по делото пред въззивната инстанция разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв. (определено от въззивния съд съобразно правната и фактическа сложност на делото и обема осъществени процесуалния действия пред въззивната инстанция, без съобразяване на минималните размери на адвокатските възнаграждение по Наредба № 1/2004 г. предвид незадължителния й характер, съобразно решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело № С-438/22 г.), което на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. следва да бъде присъдено в полза на процесуалния представител.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20020836/14.03.2022 г., постановено по гр.д. № 23330/2020 г. по описа на СРС, 159 състав.

ОСЪЖДА „С.К.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****“ № *****, да заплати на адв. Д.Г.Б., АК – Пловдив, с личен № *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 38, ал. 2 ЗАдв, сумата от **150 лв.**, възнаграждение за процесуално представителство във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____